

PARAULA I VIDA

Temps de la Creació. Compromesos per una ecologia integral

Acabem avui uns dies intensos de pregària de tots els cristians del món per la cura de la Creació. Un «**Temps de la Creació**» que va començar l'1 de setembre, Jornada de Pregària per la Cura de la Creació, i es tanca avui, festa de Sant Francesc d'Assís, patró de l'ecologia i autor del *Càntic de les criatures* que el Papa Francesc va manllevar per a titular la seva famosa encíclica *Laudato si'*. Els cristians renovem a tot el món la nostra fe en Déu Creador i ens unim de manera especial en l'oració i el compromís en favor de la defensa de la casa comuna. Es compleixen 50 anys del Dia de la Terra i, alhora, 5 anys de la publicació de l'encíclica *Laudato si'* del Papa Francesc.

Els bisbes de la Comissió de Pastoral Social i Promoció humana de la CEE ens han ofert **4 claus per a la cura de la Creació**:

1. Tenir cura de la fragilitat.— En temps de coronavirus, hem de demanar a Déu una autèntica revolució de les atencions per mostrar que l'autèntica cura de la vida i les relacions amb la natura és inseparable de la fraternitat i la justícia.

2. Custodiar el creat.— Amb especial intensitat, hem de custodiar la ca-

sa comuna, construir una «cultura de la cura de la Creació». I l'ecologia també suposa la cura de les riqueses culturals de la humanitat.

3. Tenir cura del proïsme.— Les professions que tenen cura del proïsme testimonien la grandesa de la humanitat. Les famílies i les organitzacions socials han respost a l'impacte social de la pandèmia, i l'Església, des de la seva profunda humilitat, s'ha mostrat «experta en humanitat» (Sant Pau VI).

4. Espiritualitat de la cura.— La pau interior, la profunditat del cor, l'experiència de sentir-se cuidat per Déu, són condicions bàsiques per a la contemplació agraïda del món i per a la cura de la fragilitat dels pobres i del medi ambient.

La pandèmia ha posat en relleu que en som de vulnerables i interconnectats, actualment. Si no tenim cura els uns dels altres, començant pels últims, pels que estan més afectats, fins i tot en la Creació, no podrem curar el món. El creient, contemplant el proïsme com un germà i no com un estrany, el mira amb compassió i empatia, no amb menyspreu o enemistat.

Als 5 anys de la *Laudato si'*, l'actual pandèmia dona la raó al Papa Francesc quan reclamava que donéssim

major importància a la preocupació ecològica. «El missatge de l'encíclica és **profètic**», diu Augusto Zampini, del Dicasteri per al Servei al Desenvolupament Humà Integral de la Santa Seu. Les injustícies provocades pel canvi climàtic no han estat fins ara denunciades de forma bella i responsable, com ho ha fet el Papa. Els qui més se'n ressenten del canvi climàtic són els més vulnerables, els qui no són capaços de protegir-se. Caldrà, doncs, anar a les arrels d'aquesta injustícia, si volem frenar les seves tràgiques conseqüències. Seguint l'estela de Sant Francesc, hem de canviar la nostra sensibilitat amb la Creació. El Papa ofereix una mirada sobre la connectivitat de les persones, animals, ecosistemes... La pandèmia del coronavirus és com un crit de la naturalesa que espera que les persones l'escoltem i canviem la nostra forma de tenir-ne cura. El futur de les pròximes generacions passa per la preocupació ecològica que porta a prendre les mesures necessàries, com de fet ja s'està intentant amb la Covid-19. El coronavirus és un símptoma de la crisi integral que estem vivint, d'un planeta malalt.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Inici de curs al Seminari Interdiocesà

Formadors i seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya (SMI) van viure els dies 9, 10 i 11 de setembre la convivència d'inici de curs, al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, a l'Arxidiòcesi de Tarragona. Van ser acompanyats tots els dies per Mons. Joan-Enric, bisbe delegat per al SMI; el Rector Mn. Javier Vilanova; el Vicerector Mn. Gabriel Casanovas; i el Director espiritual Mn. Jaume Gené. Uns 20 seminaristes conviuran al Seminari amb seu a Barcelona, i assistiran a les classes a les Facultats de l'Ateneu Sant Pacià de Barcelona.

Dies importants per a acollir les cinc noves vocacions (que potser s'ampliaran) que el dilluns dia 14 de setembre van començar el nou curs amb els anteriors seminaristes, comptant amb els que dins l'etapa pastoral ja conviuen a les parròquies on han estat enviats, en espera i preparació de les ordenacions presbiterals.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Respectant mesures higièniques i distàncies

Ens anem endinsant en aquest nou curs especial. Mai no ens havíem trobat en la situació que els ha tocat viure a les famílies, els mestres i professors, el personal d'administració i serveis, i els infants i joves que omplen les escoles de vida.

Enguany, hi haurà moments en què es posarà a prova la vocació educativa dels docents; el motor intern de les seves iniciatives i activitats; la seva capacitat d'imaginar, de trobar solucions, d'encomanar il·lusió i de mantenir, amb esperit fort i constant, una tasca que només es pot realitzar amb fidelitat a l'ideal d'ajudar els alumnes a créixer i fer-se grans. Un curs marcat per la persistència de la pandèmia, la seva incerta evolució, la necessitat de normes i de pro-

tocols clars i abastables i d'actituds personals compromeses...

Benvingudes siguin les eines, tan ordinàries com extraordinàries, que el moment posa a l'abast i que tan bon servei han fet durant el passat confinament, i que continuaran fent, transformant determinats procediments i itineraris que semblaven inamovibles. Perquè, com em deia un professor ja allunyat de les aules per l'edat, després de molts anys de mestratge poc estrident però continuat i constant, sense el contacte directe, la relació interpersonal, la presència física i moral, no es poden transmetre valors humans, espirituals i religiosos. Una bona educació és bàsica per confiar en el futur d'un país, i avui en som força deficitaris. Quin contrast quan llegim a l'e-

vangel de Lluç els anys d'infantesa de Jesús: «Jesús creixia en edat i saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes» (Lc 2.52).

Ben retrobats siguin els nens i les nenes, els nois i les noies que omplen les aules respectant les mesures higièniques i distàncies previstes. Molt bona feina als professionals en aquest curs tan excepcional. Des de la fragilitat personal i les limitacions que la situació imposa, convé que no deixin d'oferir un mestratge que acompanya, i el testimoni d'una tasca quotidiana ben feta, reeixida, amb voluntat de trobada personal amb cada alumne, de trobada comunitària amb tot el grup classe, trobades orientades pel missatge evangèlic esmentat.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Tiempo de la Creación. Comprometidos por una ecología integral

Acabamos hoy unos días intensos de oración de todos los cristianos del mundo por el cuidado de la Creación. Un «Tiempo de la Creación» que comenzó el 1 de septiembre, Jornada de Oración por el Cuidado de la Creación, y se cierra hoy, fiesta de San Francisco de Asís, patrón de la ecología y autor del *Cántico de las criaturas* que inspiró al Papa Francisco para titular su famosa encíclica *Laudato si'*. Los cristianos renovamos en todo el mundo nuestra fe en Dios Creador y nos unimos de manera especial en la oración y el compromiso en favor de la defensa de la casa común. Se cumplen 50 años del Día de la Tierra y, al mismo tiempo, 5 años de la publicación de la encíclica *Laudato si'* del Papa Francisco.

Los obispos de la Comisión de Pastoral Social y Promoción humana de la CEE nos han ofrecido **4 claves para el cuidado de la Creación:**

1. Tener cuidado de la fragilidad.— En tiempos de coronavirus, tenemos que pedir a Dios una auténtica revolución de los cuidados para mostrar que el auténtico cuidado de la vida y las relaciones con la naturaleza es inseparable de la fraternidad y la justicia.

2. Custodiar lo creado.— Con especial intensidad, debemos custodiar la casa común, construir una «cultura del cuidado de la Creación». Y la ecología también supone el cuidado de las riquezas culturales de la humanidad.

3. Tener cuidado del prójimo.— Las profesiones que cuidan del prójimo testimonian la grandeza de la humanidad. Las familias y las organizaciones sociales han respondido al impacto social de la pandemia, y la Iglesia, desde su profunda humildad, se mostró «experta en humanidad» (San Pablo VI).

4. Espiritualidad del cuidado.— La paz interior, la profundidad del corazón, la experiencia de sentirse cuidado por Dios, son condiciones básicas para la contemplación agradecida del mundo y para el cuidado de la fragilidad de los pobres y del medio ambiente.

La pandemia ha puesto de relieve lo muy vulnerables e interconectados que actualmente somos. Si no tenemos cuidado unos de otros, empezando por los últimos, los que están más afectados, incluso de la Creación, no podremos curar el mundo. El creyente, contemplando al prójimo como un hermano y no como un extraño, lo mira con compasión y empatía, no con desprecio o enemistad.

A los 5 años de la *Laudato si'*, la actual pandemia da la razón al Papa Francisco cuando reclamaba que diéramos mayor importancia a la preocupación ecológica. «El mensaje de la encíclica es **profético**», dice Augusto Zampini, del Dicasterio para el Servicio al Desarrollo Humano Integral de la Santa Sede. Las injusticias provocadas por el cambio climático no han sido hasta ahora denunciadas de forma bella y responsable, como lo ha hecho el Papa. Quienes más se resienten del cambio climático son los más vulnerables, los que no son capaces de protegerse. Habrá que ir a las raíces de esta injusticia, si queremos frenar sus trágicas consecuencias. Siguiendo la estela de San Francisco, debemos cambiar nuestra sensibilidad hacia la Creación. El Papa ofrece una mirada sobre la conectividad de las personas, animales, ecosistemas... La pandemia del coronavirus es como un grito de la naturaleza que espera que las personas lo escuchemos y cambiemos nuestra forma de cuidarla. El futuro de las próximas generaciones pasa por la preocupación ecológica que lleve a tomar las medidas necesarias, como de hecho ya se está intentando con la Covid-19. El coronavirus es un síntoma de la crisis integral que estamos viviendo, de un planeta enfermo.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

REPORTATGE

De l'«oblit» a la integració social i laboral

Vanessa és avui una de les encarregades del servei ecològic de lloguer de vaixelles que ofereix a empreses i particulars l'empresa d'inserció laboral «Nougrapats». Ella ha conegut des del principi els esforços que s'han fet a la diòcesi d'Urgell pel col·lectiu de joves amb discapacitat intel·lectual i/o malalties de salut mental, per la seva inserció en el mercat laboral ordinari. Va formar part del primer projecte que es va posar en marxa el 2015; «Activa't», situat al centre d'atenció de Càritas «Sant Ot» de La Seu d'Urgell, amb l'objectiu de resoldre una problemàtica que es detectava a la zona: joves amb els problemes esmentats als quals els era molt difícil accedir al mercat laboral i per tant quedaven també fora de l'àmbit social.

Avui Vanessa ha transformat la seva vida després d'incorporar-se al Centre Especial de Treball (CET) —l'objectiu és oferir feina a joves com ella— que forma part del grup «Grapats», al costat de l'empresa «Nougrapats Empresa d'Inserció», creada el 2014.

El nou CET s'ha fet a partir de l'actual infraestructura d'empresa d'inserció de NOUGRAPATS E.I., que està situada a la nau de l'avinguda Guillem Graell, 24; i també la de la botiga «Grapats Encants» situada al carrer Canonges 3-5, totes dues a La Seu d'Urgell. S'han inclòs les actuals línies de negoci: bugaderia comercial, lloguer de vaixelles i auxiliars, paqueteria i missatgeria, venda d'objectes de segona mà.

La transformació en CET ha estat la conseqüència de la complexitat que imposaven les diferències de gestió i d'acompanyament que exigien els dos col·lectius que inicialment es van integrar en el projecte Grapats i Nougrapats: el de persones en risc d'exclusió, i el de les persones amb discapacitat. És per això que es decidí una gestió diferenciada i alhora, un disseny de treballs específics que facilités l'encaix laboral dels diversos perfils personals, per permetre la seva inserció en el mercat ordinari.

Amb aquest nou projecte CET es vol aconseguir crear 11 llocs de treball per a discapacitats, a 30 hores setmanals. El procés de traspass de 6 treballadors de l'empresa d'inserció al CET ja s'ha iniciat i està prevista la incorporació de dos nous treballadors durant l'any

2020. Es vol acabar l'any amb 8 persones contractades.

Al costat de Vanessa i els seus companys, hi ha persones que treballen amb l'objectiu de donar-los confiança, espai i dignitat: ells planifiquen, gestionen, busquen l'encaix laboral i solucions de continuïtat. Josep Casanova, el Director voluntari de Càritas, ens recorda en aquest sentit que, si no es fes així, «és molt improbable la seva inserció en el mercat ordinari, i hem d'assumir aquesta realitat». Per això, crear serveis útils a la societat i projectar-los perquè siguin una pràctica realitzable per aquests joves, com la bugaderia, missatgeria, lloguer de vaixelles, mudances i altres, i entendre la complexitat del projecte és determinant en la construcció d'una societat millor.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «L'alegria del cristià brolla de l'escolta i l'acollida de la Bona Nova de la mort i resurrecció de Jesús. Aquell qui creu

en aquest anunci sap que la nostra vida neix de l'amor de Déu Pare» (5 de juliol).

@Pontifex: «La fe ens fa caminar amb Jesús pels camins d'aquest món amb la certesa que el poder del seu Esperit doblegarà les forces del mal, sotmetent-les al poder de l'amor de Déu» (9 de juliol).

@Pontifex: «La fe o és missionera, o no és fe. La fe sempre et porta a sortir de tu mateix. La fe ha de ser transmesa; no per convèncer, sinó per oferir un tresor. Demanem al Senyor que ens ajudi a viure la nostra fe d'aquesta manera: una fe de portes obertes, una fe transparent» (9 de juliol).

@Pontifex: «El dia del Judici no serem jutjats per les nostres idees, sinó per la compassió que haguem tingut» (20 de juliol).

Confirmacions a Agramunt

L'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a 14 joves de les parròquies de Canillo, Ordino, Encamp, Escaldes-Engordany i La Massana, el diumenge 13 de setembre al Santuari-Basilica de la Mare de Déu de Meritxell. Concelebraren amb l'Arquebisbe el Rector de Canillo, Mn. Ramon Rosell, i el Rector d'Ordino, Mn. Joan Fenoosa, i el secretari Mn. David Codina. Tres joves l'acolliren amb unes sentides paraules a l'inici de la celebració.

Mons. Vives animà els confirmands a exercir el perdó de cor, el que no guarda rancúnia, i els va demanar ser joves que mai no es burlessin dels companys a l'escola i que no fessin «bullying» ni cap altre tipus de discriminació al diferent. Va explicar-los el sentit profund de la força de l'Esperit Sant i la unció del Sant Crisma que rebien en la Confirmació i com serien marcats, segellats, amb l'Esperit Sant, el Defensor, el Paràclit, que ens ensenya a pregar, ens defensa, ens guia per estimar sempre de forma més pura, i ens enforteix per ser reconciliadors i portadors de pau i consol.

Al final de l'Eucaristia, el Cònsol Major de la Parròquia de Canillo, Hble. Sr. Francesc Camp, dirigí unes paraules als joves confirmats, felicitant-los pel sagrament que havien rebut i animant-los a afrontar la seva joventut amb fortalesa i resiliència sabent superar les dificultats de la vida com ho estaven duent a terme en la pandèmia actual.

Una fotografia davant la imatge de la Mare de Déu de Meritxell, patrona del Principat d'Andorra, cloué la joiosa celebració dominical de les confirmacions a la casa-santuari de la Mare celestial, quan tot just s'acaben d'iniciar les celebracions del centenari de la seva coronació canònica (1921-2021).

Nota de la Comissió Executiva de la CEE sobre la llei de l'eutanàsia

Els Bisbes de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola han fet pública el dia 14 de setembre una Nota sobre la llei d'eutanàsia que us adjuntem, traduïda al català:

Nota de la Comissió Executiva sobre la llei de l'eutanàsia

No hi ha malalts «incuidables», encara que siguin incurables.

Reflexió a propòsit de la tramitació de la llei sobre l'eutanàsia

El Congrés dels Diputats ha decidit anar endavant amb la tramitació de la *Llei Orgànica de regulació de l'eutanàsia*. És una mala notícia, ja que la vida humana no és un bé a disposició de ningú.

La Conferència Episcopal Espanyola ha reflexionat repetides vegades sobre aquest assumpte greu que posa en qüestió la dignitat de la vida humana. L'últim text va ser publicat l'1 de novembre de 2019 sota el títol «Sembradors d'esperança. Acollir, protegir i acompanyar en l'etapa final de la vida humana» i en ell s'examinen els arguments dels que volen afavorir l'eutanàsia i el suïcidi assistit, posant en evidència la seva inconsistència al partir de premisses ideològiques més que de la realitat dels malalts en situació terminal. Convidem amb encariment a la comunitat cristiana a la seva lectura i a la resta dels nostres conciudadans a acollir sense prejudicis les reflexions que es proposen en aquest text.

Insistir en «el dret eutanàsia» és propi d'una visió individualista i reduccionista de l'ésser humà i d'una llibertat desvinculada de la responsabilitat. S'afirma una radical autonomia individual i, al mateix temps, es reclama una intervenció «compassiva» de la societat a través de la medicina, originant-se una incoherència antropològica. D'una banda, es nega la dimensió social de l'ésser humà, «dient la meua vida és meua i només meua i me la puc llevar» i, d'altra banda, es demana que sigui un altre —la societat organitzada— qui legítimi la decisió o la substitueixi i elimini el sofriment o la manca de sentit, eliminant la vida.

L'epidèmia que seguim patint ens ha fet adonar que som responsables els uns dels altres i ha relativitzat

les propostes d'autonomia individualista. La mort en soledat de tants malalts i la situació de la gent gran ens interpel·len. Tots hem elogiat la professió mèdica que, des del jurament hipocràtic fins avui, es compromet en la cura i defensa de la vida humana. La societat espanyola ha aplaudit la seva dedicació i ha demanat un suport més gran al nostre sistema de salut per intensificar les cures i «no deixar ningú enrere».

El suïcidi, creixent entre nosaltres, també reclama una reflexió i pràctiques socials i sanitàries de prevenció i cura oportuna. La legalització de formes de suïcidi assistit no ajudarà a l'hora d'insistir als que estan temptats pel suïcidi que la mort no és la sortida adequada. La llei, que té una funció de proposta general de criteris ètics, no pot proposar la mort com a solució als problemes.

El més propi de la medicina és curar, però també cuidar, alleujar i consolar sobretot a la fi d'aquesta vida. La medicina paliativa es proposa humanitzar el procés de la mort i acompanyar fins al final. No hi ha malalts «incuidables», encara que siguin incurables. Advocuem, doncs, per una adequada legislació de les cures paliatives que respongui a les necessitats actuals que no estan plenament ateses. La fragilitat que estem experimentant durant aquest temps constitueix una oportunitat per reflexionar sobre el significat de la vida, la cura fraterna i el sentit del sofriment i de la mort.

Una societat no pot pensar en l'eliminació total del sofriment i, quan no ho aconsegueix, proposar sortir de l'escenari de la vida; per contra, ha d'acompanyar, al·liar i ajudar a viure aquest patiment. No s'entén la proposta d'una llei per posar en mans d'altres, especialment dels metges, poder treure la vida dels malalts.

El sí a la dignitat de la persona, més encara en els seus moments de major indefensió i fragilitat, ens obliga a oposar-nos a aquesta llei que, en nom d'una presumpta mort digna, nega en la seva arrel la dignitat de tota vida humana.

Madrid, 14 de setembre, festa de l'Exaltació de la Santa Creu.

Comissió Executiva de la CEE

Confirmacions al Santuari de Meritxell

Dissabte dia 12 de setembre, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a 23 joves de la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta d'Agramunt i pobles veïns. Concelebraren amb l'Arquebisbe el Rector, Mn. Jaume Mayoral, el diaca permanent Mn. Josep Caba i Mn. David Codina.

Adreçant-se als joves confirmands, l'Arquebisbe els demanà que sempre exerxeixin el perdó en la seva vida com a joves, sense atacs o menyspreus o

violències als companys, i els recordà que sempre hem de ser gent de pau, i forjadors de reconciliació i de pau tal com a Agramunt tothom pot aprendre el desastre de la guerra, de tota guerra, a partir de la visita del refugi antiaeri construït al subsol del temple i que és visitable. Per això animà els joves a viure el missatge cristià difícil però preciós del perdó i la reconciliació i a ser constructors de pau. I ho aplicà també a la necessitat del país de dialogar amb tots els discrepans per trobar camins de pau.

Al final de l'Eucaristia, l'Arquebisbe desitjà als joves un bon inici de curs escolar i un bon retorn a les aules després del confinament forçat a casa des del passat mes de març. I animà a pregar pels professors, educadors i joves, pares i avis i catequistes, perquè tinguin un bon retorn a l'escola i un bon inici de la catequesi.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10-12 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'Acció de Gràcies i de Petició; sant Froilán, bisbe de Lleó; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Bru (Colònia, 1035-Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Chartreuse, fund. dels Cartoixans

(Ocart); sant Emili, mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Dimecres [Ga 2,1-2.7-14 / Sl 116 / Lc 11,1-4]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.

8. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 11,5-13]. *Lleida*: □ Sants Àngels de la Guarda. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.

9. ■ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de Valèn-

cia (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / Sl 22 / Fl 4,12-14,19-20 / Mt 22,1-14 (o bé, més breu: 22,1-10)]. Sant Joan XXIII, papa (1958-1963); santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fund. de les Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM,1851); sant Germà, bisbe i mr.

Diurnenge XXVII de durant l'any (A)

COMENTARI

Què espera Déu de nosaltres?

És ben coneguda, a la Bíblia, la imatge de la vinya per designar el poble d'Israel. I avui les lectures ens parlen d'aquest poble i de la seva infidelitat. La primera lectura és un deliciós poema d'Isaïes que canta l'amor de *l'enamorat per la seva vinya*, l'amor de Déu pel poble d'Israel. Té totes les atencions possibles amb aquesta vinya: *un lloc fecund; la cava, la neteja, hi planta els millors ceps; construeix una torre i hi talla un cup*. És a dir, la vinya es troba en condicions immillorables per a donar fruit però quina és la realitat?: *Em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm*. L'amo de la vinya parla ara del càstig d'aquesta vinya: *La deixaré abandonada, que el bestiar la trepitgi*. I el text passa de la metàfora a la realitat: *La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel*. *N'esperava justícia però no s'hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat i s'hi sent el clam dels oprimits*. El poble d'Israel no ha donat el fruit que Déu n'esperava.

El mateix ens diu l'evangeli. Subratlla com el propietari (Déu) envia a la vinya *les seues homes per a recollir-ne el fruit*; ho fa diverses vegades. Però el resultat és: *Els van agafar, i a un, li van pegar, a un altre, el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra*. I llavors el propietari (Déu) hi envia el seu mateix Fill, pensant: *Ara sí que en faran cas*. Però el resultat és: *El van agafar, el van treure fora de la vinya i el van matar* (una indicació clara de la mort de Jesús fora muralles). Què fa el propietari ara: *Passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema*. Aquests som els cristians. Però Déu espera que nosaltres sí donem fruit: *Serà donat a un poble que el farà fructificar*. Si no donem bons fruits, l'amor de l'amo de la vinya queda sense resposta. I serem igualment culpables. Sant Pau ens diu quins són els fruits que Déu n'espera: *No us inquieteu per res; acudiu a la pregària; interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi*.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construï al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meua vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meua vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran arrels i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

► Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel*.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construï una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: «Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat.» I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: «La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen?» Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

► Lectura del profeta Isaïas (Is 5,1-7)

Quiero cantar para mi amigo una canción de amor hacia su viña. Mi amigo tenía una viña en una loma feraz. La cavó, quitó las piedras, plantó cepas selectas; en medio de ella construyó una torre y excavó también un lagar; esperaba que produjera uvas, pero sólo produjo agrazones. Ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, juzgad entre mí y mi viña. ¿Qué más podía hacerse con mi viña que no lo haya hecho yo? ¿Por qué, si esperaba que diera uvas, sólo ha dado agrazones? Ahora, pues, os diré qué voy a hacer con mi viña: le quitaré el seto, y servirá de pasto; derribaré la tapia, y será pisoteada. Haré de ella un desierto; no será más podada ni escardada; toda será cardos y abrojos; y mandaré a las nubes que no dejen caer más lluvia sobre ella. Sí, la viña del Señor omnipotente es el pueblo de Israel; y los hombres de Judá, su plantel escogido. El Señor esperaba de ellos respeto a la ley, y hay sangre derramada; esperaba justicia, y sólo hay gritos de dolor.

► Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel*.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,6-9)

Hermanos no os inquietéis por cosa alguna, sino más bien en toda oración y plegaria presentad al Señor vuestras necesidades con acción de gracias. Y la paz de Dios, que sobrepassa toda inteligencia, guardará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Por lo demás, hermanos, considerad lo que hay de verdadero, de noble, de justo, de puro, de amable, de buena fama, de virtuoso, de laudable; practicad lo que habéis aprendido y recibido, lo que habéis oído y visto en mí, y el Dios de la paz estará con vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los senadores del pueblo: «Oíd otra parábola: Un hacendado plantó una viña, la cercó con una valla, cavó en ella un lagar, edificó una torre para guardarla, la arrendó a unos viñadores y se fue de viaje. Cuando llegó el tiempo de la vendimia, mandó sus criados a los viñadores para recibir su parte. Pero los viñadores agarraron a los criados, y a uno le pegaron, a otro lo mataron y a otro lo apedrearon. Mandó de nuevo otros criados, más que antes, e hicieron con ellos lo mismo. Finalmente les mandó a su hijo diciendo: Respetarán a mi hijo. Pero los viñadores, al ver al hijo, se dijeron: Éste es el heredero. Matémoslo y nos quedaremos con su herencia. Lo agarraron, lo echaron fuera de la viña y lo mataron. Cuando venga el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos viñadores?». Le dijeron: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros viñadores que le paguen los frutos a su tiempo». Jesús les dijo: «¿No habéis leído nunca en las Escrituras: La piedra que los constructores desecharon, en piedra angular se ha convertido; esto ha sido obra del Señor, una maravilla a nuestros ojos?» «Pues bien, os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios para dárselo a un pueblo que pague sus frutos.»